

RACHEL GIBSON

TACI ȘI SĂRUTĂ-MĂ!

Uneori, un sărut schimbă totul.

Traducere de Alina Grozea

 ACT și Politon

2017

Capitolul 1

Jurnalul lui Vivien Leigh Rochet

*Păstrați distanța! NU citiți,
sunteți pasibili de pedeapsa cu moartea!!!*

Dragă Jurnalule,

E oficial!!!! O urăsc pe doamna Eleanor Whitley-Shuler. Toată lumea îi spune Nonnie. Eu nu. Eu îi spun Călugărița, pentru că e lungă și slabă și are ochi ca de insectă. Domnul Fredrickk Shuler a murit la un an după ce mami și cu mine ne-am mutat în casa-garaj. Numele lui era Fredrickk, dar eu nu-mi amintesc de el și nici cum a murit. Eram doar un bebeluș, însă pun pariu că doamna Călugăriță i-a mâncat capul. Știu că și pe al meu vrea să-l mănânce. Mami spune că suntem prieteni cu familia Whitley-Shuler, dar eu i-am zis că nu-i așa. Noi lucrăm pentru ei și locuim în garajul lor. Mami spune că trebuie să fiu drăguță, dar eu nu vreau să fiu drăguță. Mami spune să nu urăsc pe nimeni, dar Călugărița i-a zis lui mami că sunt dolofană ca o gălușcă și că ar trebui să nu mai mănânc atâta înghețată. Odată, pe când nu se uita, am spart un bibelou stupid în formă de cățel. INTENȚIONAT!!!

Dragă Jurnalule,

Urăsc școala!!! În fiecare an, profesorii îmi pronunță greșit numele. Spun Vivien Ro-chet. Iar eu trebuie să le zic că se pronunță Ro-shay. Merg la școala Charleston Day de când eram la grădiniță. Timp de opt ani, profesorii mi-au reținut greșit numele, încă din prima zi. (Ok, poate nu-mi amintesc chiar prima zi de grădiniță.) Copiii de la școală râd de mine și mă strigă „Roach-ette”*. Îi urăsc și o să le pară rău într-o zi, când o să fiu un star de cinema. Vor vrea cu toții să fie prietenii mei, dar n-o să-i las. N-o să-i las să vadă filmele mele sau să vină în casa mare pe care o s-o cumpăr pentru mami într-o bună zi. Cu excepția lui Lottie și a lui Glory. Ele pot veni. Sunt prietenele mele și luăm prânzul împreună. Glory va ajunge să poarte sutien anul acesta. Mami spune că eu n-am nevoie de sutien. NU E DREPT!!!

Dragă Jurnalule,

Moarte Călugăriței!!! Când făceam azi curat în casa mare împreună cu mami, Călugărița a spus că trebuie să dau cu aspiratorul, pentru că nu are încredere în mine să șterg praful. Spune că am prea multe accidente la activ. Sunt neîndemânică și se teme că voi răsturna din nou pozele cu băieții ei stupizi, Henry și Spence. Am doisprezece ani – aproape treisprezece. Nu sunt neîndemânică și nu am accidente la activ. Le-am făcut intenționat, și cui îi pasă de Henry și Spence? Ei pleacă la școală și vin acasă doar în vacanțe. Sunt niște prostovani. Mai ales Henry. Nu râde, nu

* Joc de cuvinte intraductibil, *roach* însemnând „gândac de bucătărie”. (n.tr.)

zâmbește, nu nimic. Eu îi zic Sperietoarea Henry sau Henry Cap-sec. ☺ E cu cinci ani mai mare decât mine, dar se poartă de parc-ar fi mult mai mare. Se holbează la mine cu ochii lui negri de parcă ar vrea să-mi citească gândurile. Se uită la mine de parcă ar ști că sparg intenționat lucrurile și mai și mint. Dar niciodată nu spune nimic. Cum s-a întâmplat vara trecută, când cineva i-a răsturnat tâmpenia de figurină-jochu de pe gazon, spărgându-i mâna. Călugărița a zis că era foarte veche și că aparținea familiei lor încă de dinainte de război. A spus că era probabil vina mea. Că sigur am umblat cu ea și am răsturnat-o, dar i-am zis că eu n-am făcut nimic. Henry s-a zgâit la mine ca la o mincinoasă cu ochii lui negri, iar Spence a râs, pentru că... Spence este nebun și râde din orice. Am plâns tare de tot și am fugit în casa-garaj înainte să-mi mănânce Călugărița capul. Cui îi pasă de o tâmpenie de figurină-jochu? E atât de grea, că ar putea omorî un copil. Nu e vina copilului că poate să cadă, dacă stă pe umerii ei ca să urmărească un cuib de păsări din copac. În caz că cineva găsește chestia asta și citește, eu sunt nevinovată!!!

Dragă Jurnalule,

Am alergat tot drumul de la școală până acasă, pentru că mami a spus că mă duce să văd castelele de nisip de pe plaja Folly. De cum am intrat pe ușă, am știut că n-o să mergem. Mami stătea întinsă pe canapea, acoperită cu pătura din petice făcută de Buni. O netezea cu degetele și se uita în tavan, așa cum face când e tristă. De data asta n-o chem pe Buni Roz să vină să mă ia. Am aproape treisprezece ani (în șapte luni) și pot să-mi port singură de grijă. Pot să am grijă și de mami acum. Urăsc când e tristă. Sper să nu dureze foarte mult de data asta ☺!!!

Dragă Jurnalule,

Astăzi, mami și cu mine am fost la magazin să luăm plăcinte Moon cu căpșune și Coca-Cola. Mami a fost azi într-una dintre toanele ei bune și ne-am plimbat și prin Parcul Waterfront. Ne-am udat picioarele în Fântâna Pineapple, apoi ne-am uitat la bărcile din port. Mami spune că într-o zi vom merge cu barca undeva departe. A arătat cu degetul către un iaht mare și mi-a enumerat toate locurile unde aveam să mergem. A spus că vom ajunge în Aruba, Monaco, Zanzibar, dar eu știu că nu e așa. În drum spre casă, mami a spus că vom cumpăra o casă pe Rainbow Row într-o zi, pentru că arată delicios. Ca un rând de bomboane pastelate care se vând la Kroger. A spus că ar putea fi fericită pe vecie într-o casă delicioasă. Când o să fiu un star de cinema bogat, o să i-o cumpăr pe cea roz, ca să fie întotdeauna fericită ☺!!

Lista cu lucruri de cumpărat când voi fi bogată

- 1) O casă roz ca o bomboană
- 2) Propriul meu magazin de înghețată
- 3) Pager – Mami spune că numai traficantii de droguri au pagere – vezi să nu!
- 4) O piscină
- 5) O maimuță turbată, ca să-l muște Henry

Capitolul 2

Punându-și o mână pe frunte, pe sub borul lat al pălăriei negre de paie, Vivien Leigh Rochet gemu ușor.

— Un pic cam prea multe cocteiluri cu suc de mere aseară?

— Un pic.

Vivien se întinse după sticla de apă din consola ce-o separa de Sarah, asistenta pe care o avea de cinci luni. Cele două stăteau pe bancheta din spate a unui Cadillac Escalade negru ce gonia pe Autostrada 26 spre Charleston, în timp ce norii de furtună se adunau deasupra orașului istoric.

— Christian mi-a spus că se asortează cu ochii mei.

Christian Forsyth – nume real, Don Smith – era cel mai recent partener de film al lui Vivien și, conform tabloidelor, cel mai nou iubit al ei de la Hollywood.

— Astăzi, fața ta are o nuanță drăguță de cocteil de mere.

Vivien luă o înghițitură zdravănă și apăsă butonul de pe brațul scaunului.

— Nu spune cocteil de mere.

Coborî geamul mașinii și își apropie fața de curentul care se revărsa prin partea de sus a geamului. Aerul greu îi flutura borul pălăriei și mirosea a pinii înalți și a buruienile care creșteau pe marginea șoselei. Mirosea a magnolii și-a soare. A ploaie și-a briza mării. A haos și-a liniște. Ca acasă.

Lângă ea, degetele lui Sarah își făceau de lucru pe ecranul notebook-ului, iar în față, șoferul vorbea la mobil în timp ce schimba benzile. Dacă nu înceta să smucească așa volanul, Vivien avea să vomite pe bancheta din piele neagră. Aerul umed mângâie contururile pronunțate ale umărului gol și ale claviculei lui Vivien, pentru ca apoi să se joace cu vârfurile cozii de cal lejere, ce se odihnea pe corsajul din șifon al rochiei Zac Posen. Briza îi învolbură marginea tivită a poalelor înflorate ale rochiei și-i atinse ușor coapsele.

Trecuseră trei ani de când nu mai fusese acasă, iar atunci stătuse doar treizeci și șase de ore. Se oprise într-o scurtă vizită în drum către premiera newyorkeză a filmului *End Game*, cel de-al treilea și ultimul film al său din trilogia *Raffle*. Filme distopice extrem de populare, bazate pe cărți la fel de celebre, făcuseră trecerea lui Vivien Rochet de la obscuritatea rolurilor minore la strălucirea de superstar. La vârsta de douăzeci și doi de ani, fusese aleasă, dintre mii de actrițe promițătoare, să joace rolul doctorului Zahara West, arheolog, asasin și lider revoluționar, într-o serie de mare succes. În momentul în care cel de-al treilea și ultimul film al seriei a fost lansat în urmă cu trei ani, Vivien avea deja în CV șase roluri majore în filme și nenumărate apariții la televiziune. Steaua ei de pe Hollywood Walk of Fame se afla chiar lângă cea a lui Charlie Sheen. La fix, se gândise ea, din moment ce și în viața reală locuia pe aceeași stradă cu el.

Cu trei ani în urmă, când venise în oraș, era cam cu nasul pe sus, fiind pe val din punct de vedere al succesului și al banilor. Tocmai fusese nominalizată pentru Premiul *People's Choice* și aflase că figurina de optsprezece centimetri a personajului ei, Zahara – ediția cu costum de baie metalic – se vânduse mai bine decât toate celelalte figurine

Raffle la un loc. Atunci se întorsese în Charleston ca să-și ajute mama să găzduiască o petrecere de casă nouă și se simțise cea mai tare din parcare. Acum se simțea ca naiba. Acum se întorcea ca să facă pregătirile necesare pentru înmormântarea mamei sale.

— Iar ești pe coperta *Enquirer*. Aparent, te-au surprins într-o zbenguială erotică.

Cui îi pasă? Sprâncenele perfecte ale lui Vivien se uniră într-o încruntătură, amintindu-i de durerea ei de cap. Sarah doar își făcea treaba. Sau poate că asistenta sa încerca să-i distragă atenția de la detaliile îngrozitoare ale ultimelor douăsprezece ore, când viața îi fusese făcută bucăți, precum banda de celuloid în sala de montaj.

Cu douăsprezece ore în urmă, bea cocteiluri de mere la o petrecere luxoasă de pe Mulholland Drive și se prefăcea interesată de ultimele știri și bârfe de la Hollywood. Să obțină o invitație și să fie văzută la petrecerile celor bogați și trendy erau chestiuni care făceau parte din stilul acesta de viață. Să trimită bezele fotografiilor și să fie surprinsă în poze la brațul unui bărbat precum Christian Forsyth erau lucruri benefice pentru cariera lui Vivien, chiar dacă el era cel mai plictisitor om din lume și n-o interesa absolut deloc din punct de vedere romantic.

Cu douăsprezece ore în urmă, viața ei se învârtea în jurul rolurilor de film potrivite și timpului petrecut alături de oamenii potriviți. Cu douăsprezece ore în urmă, juca rolul strălucitoarei Vivien Leigh Rochet. Actriță. Star de cinema. Cea mai tare din parcare.

Schimbare de cadru. Apariția neașteptată a lui Sarah la petrecere ar fi trebuit să-i sugereze lui Vivien că s-a întâmpat ceva rău, dar băuse un pic cam multe cocteiluri pe

stomacul gol pentru a se gândi la asta. Dacă n-ar fi fost amețită, poate că ar fi observat îngrijorarea din ochii albaștri ai asistentei sale. Poate ar fi fost prevenită înainte ca Sarah să se apropie și să-i șoptească la ureche imposibilul.

Mama ei era moartă. Douăsprezece ore mai târziu, Vivien nu știa niciun detaliu real. I se spusese că paramedicii încercaseră să o resusciteze acasă, dar murise în drum spre Urgențe. Părea să fi murit din cauze naturale. Naturale? Nimic din ceea ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore nu părea a fi natural, iar Vivien abia mai putea respira din cauza durerii și a sentimentului de vină care-i sfâșiau inima.

— Probabil se vinde mai bine decât poveștile obișnuite despre anorexie.

Macy Jane Rochet încetase din viață, iar poveștile false din ziarele de scandal păreau atât de triviale. Atât de stupide. Fusese o vreme când nimănui nu-i păsa într-atât de Vivien Rochet încât să-i publice numele, cu atât mai puțin să inventeze întregi povești despre ea. O vreme în care ar fi dat orice să fie menționată în tabloide și să vadă poze cu ea tronând pe copertele revistelor. Mama ei nu mai era și, dintr-odată, viața lui Vivien părea stupidă și trivială.

Și acum, complet pustie.

Înainte de brusca apariție a lui Sarah cu o seară înaintea, totul era atât de limpede în viața lui Vivien. Atât de bine conturat. Era o stea strălucitoare ce-și croia drum spre statutul de megastar. Acum totul era în ceață, iar capul îi era congestionat de atâta durere, cofeină și alcool. Cu greu se putea gândi și la altceva afară de emoțiile ei puternice. Atât de multe se întâmplaseră în ultimele douăsprezece ore, încât nici măcar nu era sigură dacă era duminică sau luni.

Trebuie să fie duminică. Poate.

— În ce zi suntem?

— În șase iunie, răspunse Sarah, fără să-și ridice privirea.

Vivien scotoci în geanta ei roșie Kelly și scoase o pereche de ochelari de soare. Își puse la ochi ramele negre și lăsă capul pe spate. Asta nu prea îi răspundea la întrebare, dar trebuia să fie duminică. Fusese la petrecere sâmbătă seară. Să fi fost chiar cu o noapte înainte? Părea că trecuse mai mult timp de când aflase despre mama ei.

Mama ei era blândă și iubitoare, delicată și frumoasă. Era, de asemenea, dificilă și obositoare și, ca să fim cinstiți, era uneori nebună de legat. Pe Vivien o făcuse cu siguranță să se simtă rușinată de nenumărate ori. Cu ciudatele ei schimbări de dispoziție. Cu exaltarea exagerată dintr-o zi și disperarea din ziua imediat următoare. Cu visele ei mărețe de fericire până la adânci bătrâneți și cu relațiile dificile cu bărbații. Pământul de sub picioarele ei era ca nisipurile mișcătoare, schimbător, previzibil, neliniștindu-i pe cei din jur și epuizându-i în același timp. Dar chiar și atunci când se afla în starea cea mai dificilă, nu era greu de iubit. Nu pentru Vivien, căci indiferent de sușurile, coborâșurile și instabilitatea sa, știuse întotdeauna că mama ei o iubește așa cum nimeni altcineva de pe lumea asta n-o iubise vreodată. Fără s-o judece. Fără așteptări. Doar iubire caldă și generoasă, din inima ei larg deschisă.

Macy Jane nu fusese perfectă, dar făcuse tot posibilul ca să aibă grijă de Vivien. Când s-a simțit depășită de situație, a intervenit Roz, bunica lui Vivien. După moartea lui Buni Roz, Vivien și-a purtat singură de grijă. Și a avut grijă și de mama ei. Erau ele două împotriva tuturor. Împreună.

Întotdeauna.

Cadillac-ul o luă pe una dintre ultimele ieșiri de pe autostradă și pătrunse în inima Orașului Sfânt. Turlele bisericilor se înălțau către cerul apăsător de nori de furtună tipici lunii iulie. SUV-ul își continuă drumul pe Meeting Street și se îndreptă către port, pe străzi de piatră străjuite de palmieri pitici și flori de plumeria, către opulența rafinată și grandoarea distinsă aflate la sud de Broad Street. Vivien crescuse în mijlocul clasei de elită. Chiar în mijlocul familiilor vechi, cu nume vechi. Nume ce puteau fi urmărite înapoi în timp până la fondarea Societății Sf. Cecilia și până la cele treisprezece colonii originale. Crescuse înconjurată de „familii bune”, dar nu se integrase niciodată. „Ai ei” nu aveau orașe, sau poduri, sau terenuri de golf cu numele lor. „Ai ei” munciseră din greu ca să răzbată, iar arborele lor genealogic arăta mai curând ca o tufă crescută în toate direcțiile decât ca un stejar impunător.

— Ia-o la stânga pe Tradd, spuse ea șoferului. Apoi din nou la stânga pe East Bay.

În loc să se întoarcă la singura casă pe care o cunoscuse în primii săi optsprezece ani de viață, SUV-ul se îndreptă către un șir de case văruite în culori deschise. Mama ei spusese odată că acest șir de case seamănă cu niște bombonele frumos aranjate și că ar fi fericită să trăiască într-o casă delicioasă. Cu trei ani în urmă, Vivien îi cumpărase mamei sale bomboana roz, ca să fie fericită și să nu mai fie nevoită niciodată să trăiască în curtea din spate a altcuiva.

— În față e bine, spuse ea, și Cadillac-ul opri lângă bordură.

Își puse sticla de apă în geantă și așteptă ca șoferul să-i deschidă portiera din spate înainte să se strecoare afară

din automobil. Privi în sus pe sub borul pălăriei late, spre casa din stuc roz și cele trei etaje cu ferestre încadrate de rame albe și jaluzele gri. O picătură de ploaie îi atinse umărul gol și stropi pietrele din jurul pantofilor ei negri, cu toc de zece centimetri. Singura dată când fusese la casa aceea, mama ei era surescitată și entuziasmată, dând indicații florarilor și celor responsabili cu cateringul, tuturor în același timp. Îi păruse cu adevărat fericită, iar dispoziția fericită a lui Macy Jane era mereu molipsitoare – asta dacă nu te lăsai cuprins de îngrijorare la gândul tristeții care-i urma.

Câteva piese de mobilier fuseseră livrate cu o zi în urmă, iar Vivien și mama ei alergaseră de colo-colo, scoțând plasticul de pe canapea, de pe scaunele din salon și de pe cele dintr-un mic set pentru cină amplasat în bucătărie. Oamenii care se ocupaseră cu mutarea descărcaseră patul elisabetan cu baldachin și un covor antic Aubusson, descoperit de Macy Jane la vânzarea unei case. Vivien nu fusese surprinsă că mama ei abia dacă se ocupase de mobilarea celor patru sute de metri pătrați ai casei cu etaj înainte de petrecerea de casă nouă. Se enervase puțin, dar nu era cătuși de puțin surprinsă de indecizia lui Macy Jane.

— Nu trebuie să am toate camerele mobilate ca să pot da petrecerea.

Macy Jane dăduse vina pe viața de proprietar de casă și pe viață, în general, pentru atitudinea ei delăsătoare.

Iar Vivien a presupus că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile și nu s-a obosit să-i sublinieze că ideea unei petreceri de casă nouă era să-și impresioneze prietenii cu casa și cu „lucrurile” ei, nu să le arate un spațiu gol.

Nu că ar fi contat. Petrecerea avusese loc în propria curte, iar cei de la catering furnizaseră totul, de la mese și scaune, până la fețele de masă roz.

— Întotdeauna e atâta zăpușeală? întrebă Sarah în timp ce dădea jos bagajele împreună cu șoferul.

— Da, doamnă, răspunse șoferul, care nu părea să fie deloc deranjat în costumul lui negru cu cravată. După ce o să plouă, n-o să mai fie așa de rău.

Vivien scoase din geantă cheia de la casă și păși în mica verandă. Descuie ușa cu mâinile tremurânde și o împinse, aproape așteptându-se să-și vadă mama cu brațele larg deschise. „Lasă-mă să o îmbrățișez pe fata mea scumpă”, spunea mereu cu glas târăgănat. În schimb, holul era întunecat și pustiu. Mama ei murise aici. Undeva.

O lacrimă îi alunecă pe obraz și își scoase ochelarii și pălăria. Legistul încă nu stabilise cauza morții mamei ei. Dar părea să fi fost din cauze naturale. Intră în salon și se opri brusc în timp ce privea camera cu ochii înlăcrimați. Cearșafuri albe acopereau mobila și un strat gros de praf acoperea tot restul încăperii. Covorul Aubusson era rulat în fața șemineului, iar cineva dăduse jos polița de mahon. Vivien clipi ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Când vorbise cu mama ei, doar cu o săptămână în urmă, aceasta nu-i spusese că podelele fuseseră șlefuite și polița demontată. Nu-i spusese de niciun fel de renovare. Și, din nou, nu-i menționase nici că se simte câtuși de puțin bolnavă. Nu-i spusese nimic, în afară de faptul că se înscrișese la un curs de Zumba pentru persoanele de vârstă a treia, cu speranța că cei de acolo nu o „vor face să transpire”. La care Vivien replicase că asta e și ideea dacă te duci la Zumba.